

• Ifjúság • jövő • távlatok

Jövőt építő tervek megvalósítása közben gondolataink természetszerűen a fiatalság, az új nemzedékek felé fordulnak, hisz e tervek főként értük, jövőjük érdekében készültek. Ők lesznek azok, akik ezeket a távlatos elképzeléseket életbe ültetik. Ebben a szellemben mondotta az RKP XII. kongresszusán előterjesztett jelentésében Nicolae Ceaușescu elvtárs: „Pártunk [...] úgyszintén nagyra értékeli az ifjúságot — szocialista nemzetünk jövőjét —, amely jelentősen kiveszi részét a szocializmus építéséből. Az ifjúság és forradalmi szervezete — a Kommunista Ifjúsági Szövetség — lelkesen és odaadással követi a párt politikáját, mindig jelen volt és jelen van a szocialista építés egész frontján, az üzemekben és gyárakban, a szántóföldeken és a nagy építőtelepeken részt vesz az ötéves terv célkitűzéseinek megvalósításában. Meggyőződésem, hogy a Kommunista Ifjúsági Szövetség, a diák- és pionírszervezetek a jövőben még fokozottabb tevékenységet fejtenek ki, hogy mozgósítsák az ifjakat a szocialista építés művének megvalósítására, hogy a haza és a párt iránti szeretet, a román nép dicső hagyományai és forradalmi vívmányai megbecsülésének szellemében nevelik őket. Azzal a buzdítással fordulok az ifjú nemzedékhez, hogy tanuljon, készüljön fel minél alaposabban a munkára és az életre, sajátítsa el a tudomány és technika legértékesebb vívmányait, a forradalmi világnézetet, hogy tovább vihesse a haladás, a szocializmus és a kommunizmus fátykáját Romániában.“

A XII. kongresszus határozatai — mint ismeretes — jóváhagyták a tudományos kutatás, a technológiai fejlesztés és a műszaki haladás bevezetése 1981—1990-es időszakra vonatkozó Irányelv-programját és fő irányvonalait 2000-ig terjedően, amelynek alapvető orientációja a technikai-tudományos forradalom teljes érvényre juttatása az élet minden területén. Az Irányelv-programban kijelölt bonyolult feladatok teljesítése nagymértékben a mai s a holnap fiatalokra vár, és így távolról sem lehet közömbös, mit gondol és hogyan viszonyul ez az ifjúság az idősebbek jövőképehez és elvárásaihoz.

Ebben az összefüggésben emeljük ki, hogy a Kommunista Ifjúsági Szövetség és a Romániai Kommunista Diákegyesületek Szövetsége Tanácsának 1979 decemberében megtartott együttes plenáris ülése elhatározta, hogy 1980 májusára összehívja az ifjúsági szövetség XI. kongresszusát és a diákegyesületek szövetségének XII. konferenciáját. Ezek az országos tanácskozások előreláthatóan megsokszorozzák a pártkongresszus határozatainak teljesítésére irányuló erőfeszítéseket, és fokozzák majd az ifjúság tömegeinek forradalmi lendületét. A tanácskozások megvizsgálják minden biznnyal azt is, milyen feltételek szükségesek az egymást követő nemzedékek képességeinek kibontakozásához, mi a teendő, hogy az egész gazdasági-társadalmi tevékenységben az új minőség követelménye minél teljesebb mértékben érvényesüljön.

Nem tekinthetjük véletlennek, hogy e belpolitikai törekvésekkel egyidejűleg országunk javaslatot terjesztett az Egyesült Nemzetek Szövetségéhez, hogy az 1985-ös esztendő t nyilvánítsák az Ifjúság Nemzetközi Évének. Ezt a javaslatot az ENSZ-közgyűlés plénuma közmegegyezéssel elfogadta, s ezzel igazolta annak a fel fogásnak az időszerűségét és értékét, amelyet Románia és Nicolae Ceauşescu elv- társ az ifjú nemzedékeknek a társadalom életében és a jövő fejlődésében betöl- tött szerepéről vall. Az Ifjúság Nemzetközi Évének jelszava így hangzik: „Rész- vétel, fejlesztés, béke.“ Az ENSZ határozata felhívja az összes államokat, szako- sitott intézményeit, a kormányközi és nem kormányközi nemzetközi szervezeteket, hogy tegyenek erőfeszítéseket az Ifjúság Nemzetközi Évének előkészítésére és meg- rendezésére.

Úgy véljük, hogy az e számunkban közölt ankétok s a nemzedékek viszonyára vonatkozó más írások megfelelnek az említett dokumentumokban kifejezett törek- véseknek és céloknak.

KORUNK

KÁDÁR JANOS

JÓ LENNE

Amikor magadnak vettél,
megfürdettél, úgy szeretted.
Megtöröltél, betakartál,
magadénak így fogadtál.

Öltöztettél lomb-árnyékkal,
altattál a patak-hanggal.
Nem hitted az ősznek jöttét,
a madarak fogyó röptét.

Dérré tört a fényes, kék ég.
Hull a levél, és már vétség
pöreségem, egyességem,
hőharmatos reménységem.

Jó lenne, ha újra jönnél.
Megfürdetrél, úgy szeretnél.
Megtörölnél, betakarnál.
Magadénak így fogadnál.

JÁTÉK

Játsztunk egykor is.
Unatkoztunk.
Féltünk,
és leszerszödtük mi,
halandók, a
magunk-formálta
halhatatlanokat.

Szület, hazát,
rokont, feleséget,
de rimát is
szereztünk nekik,
és játéknak —

magunkat adtuk:
legyen örömük.
Mert örömünk tellett
a játékban,
és féltünk.

Ha késő maradékunk
majd fölleli isteneinket
és a pereputtyot —
nem róluk, de rólunk
mondja majd:
— Csak így tudtak játszani?
— Hát ennyire félték?